

Свети Јустин Поповић Благоје Поповић (1894-1979), потоњи отац Јустин, је рођен у Врању 6. априла (25. марта по старом календару) 1894. године од оца Спиридона и мајке Анастасије. Фамилија Поповића је кроз генерације била свештеничка, једино је Благојев отац Спиридон био само црквењак. Благоје је био најмлађе дете, а имао је старијег брата Стојадина и сестру Стојну. У деветоразредној београдској Богословији стекао је пуно пријатеља и са њима се окупљао у разна богословска, молитвена братства. Један од његових пријатеља је био и Милан Ђорђевић, потоњи владика далматински Иринеј. Као млад богослов, Благоје је поред светоотачких дела читао највише Достојевског. Брат Стојадин, као студент права је изгубио несрећним случајем живот, испавши из воза при једном своме повратку са студија кући. Благоје тада свима отворено говори да жели цео свој живот да посвети Богу да би био што ближи њему и своме брату. Родитељи му се противе тој жељи и на све начине покушавају да спрече своје дете да оде у монахе. Благоје бива мобилисан у „ђачку чету“ при војној болници у Нишу током Првог светског рата, а касније они се заједно са војском и свештенством повлаче преко Албаније. Стигавши у Скадар, Благоје моли патријарха Димитрија за монашки постриг, патријарх благосиља и богослов Благоје постаје монах Јустин. Тадашња власт пребацује једним старим бродом богослове до Барија, а после тога преко Париза, богослови стижу у Лондон где их прихвата јеромонах Николај Велимировић. Из Енглеске где је са групом богослова привремено смештен, благословом патријарха српског Димитрија, Јустин прелази у Духовану академију у Петрограду. Због немира који су надлазили богослови су 1916. назад повучени у Енглеску. У Енглеској, Јустин студира теологију на Оксфорду и сам се издржава, а не од стипендија енглеске владе. Своју критику западног света изложио је у својој докторској тези Религија и философија Достојевског, која није прихваћена. Без дипломе се враћа у Србију 1919. године. Патријарх Димитрије га убрзо по повратку шаље у Грчку. Постао је стипендиста Светога Синода. За време једнога краткога боравка кући, бива промовисан у чин јерођакон. У Грчкој, као и у Русији и Енглеској, упознаје тамошњи свет. На њега је посебно утисак оставила једна старија бака, Гркиња, код које је становао. За њу је рекао да је од ње више научио него на целом Универзитету. Често је као јерођакон саслуживао у грчким храмовима. У Атини стиче докторат богословља. Свети Синод му наједном ускраћује стипендију, пред сам докторат. Морао је 1921. године да се повуче у Србију и постане наставник карловачке богословије. Предавао је Свето писмо Новог завета, Догматику и Патрологију. Ту прима јеромонашки чин. Временом постаје уредник православнога часописа „Хришћански живот“. Познати

су његови чланици „Са уредничког стола“. Понекад му је перо „било оштрије“ и дотицало се и неких тадашњих неправилности у клиру СПЦ и богословским школама. У карловачкој богословији (у коју је у међувремено био премештен), неко му краде са раднога стола докторску дисертацију о гносеологији св. Исака Сиријског и св. Макарија Египатског. Али је за пар дана написао оквирно исту дисертацију „Проблем личности и познања по учењу св. Макарија Египатског“ и докторира у Атини, 1926. године. Убрзо потом протеран је из Карловачке богословије у Призрен, где је провео око годину дана, тачно онолико времена колико је требало да се часопис „Хришћански живот“ угаси. У то време на Западу, у Чешкој јавља се покрет који је желео да се врати у Православну веру. Јустин бива изабран за помоћника владици Јосифу Цвијовићу у мисији у Прикарпатској Русији. Убрзо га је Свети Синод одлучио поставити за епископа. Он је то одбио уз образложење да је недостојан тог чина. После тога ниједном није изабран или предлаган за епископа. После тога је постављен за професора Битољске богословије. На богословији је био у вези са владиком Николајем и Јованом Шангајским. Заједно са архијерејима СПЦ борио се против увођења Конкордата у Србију 1936. године. Често је помагао и писао похвално о богомољачком покрету који је водио св. владика Николај и био сатрудник на мисионарском пољу са избеглим православним Русима, испред црвене револуције. Од 1934. је професор Богословског факултета Универзитета у Београду. Заједно са Браниславом Петронијевићем основао Српско филозофско друштво 1938. у Београду. Бавио се превођењем богословско-аскетске и светотачке литературе. По избијању Другог светског рата, отац Јустин борави по многим манастирима. Највише времена је проводио у овчарско-кабларским манастирима, у којима је и ухапшен после рата од стране комунистичких власти. После притвора, преместио се у манастир Ћелије код Ваљева. Отац Јустин Поповићу Ћелије је дошао 1948. године по благослову владике шабачко-ваљевског Симеона и мати игуманије Саре, која је дошла са неколико својих сестара из манастира Љубостиње у Ћелије, неколико година раније. О самоме животу оца Јустина у Ћелијама, има се много рећи. Стално је био прогањан, саслушаван, привођен од власти. Мало је било оних који су стајали у његову одбрану. То су биле ћелијске сестре с мати игуманијом Гликеријом на челу, прота Живко Тодоровић – лелићки парох, аввини ученици и остали поштоваоци... Отац Јустин је се упокојио у исто време и у исти дан када је и рођен – на празник Благовести 7. априла (25. марта) 1979. године. 2. маја 2010. године, одлуком Светог архијерејског сабора СПЦ Јустин Поповић канонизован је у ред светитеља СПЦ заједно са Симеоном Дајбабским у Храму Светог Саве на Врачару.